

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/34/2021
Identifikačné číslo spisu: 7715216621
Dátum vydania rozhodnutia: 30.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:7715216621.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a Mgr. Soni Pekarčíkovej v spore žalobcu: EUROFORMA, s.r.o., so sídlom Pri Mlyne 1, 071 01 Michalovce, IČO: 46 972 234, právne zastúpeného JUDr. Slavomírom Kučmášom, advokátom, so sídlom Plynárska 1, 071 01 Michalovce, proti žalovanému: Mesto Sobrance, so sídlom Štefánikova 23, 073 01 Sobrance, IČO: 00 325 791, právne zastúpenému JUDr. Ing. Michalom Plentom, advokátom, AK so sídlom Sídlisko Okulka 19/42, 093 01 Vranov nad Topľou, v konaní o zaplatenie sumy 39 150,- eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 17. septembra 2020, č. k. 2Cob/11/2020-544, takto

rozhodol:

- I. v Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) v poradí prvým rozsudkom zo dňa 28. septembra 2017, č. k. 22Cb/181/2015-286, rozhodol tak, že výrokom I. návrh žalovaného zo dňa 16. júna 2016, dňa 21. júla 2016 a dňa 5. januára 2017 na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na OR PZ Michalovce, pod sp. zn. ČVS: OR-502/2-VYS-MI-2006 zamietol, výrokom II. rozhodol že, žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi sumu 34 443,- eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 34 443,- eur od 4. júna 2016 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, výrokom III. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom IV. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovaného v rozsahu 76 %.

2. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že pôvodný žalobca, obchodná spoločnosť RAHAR s.r.o., si žalobou doručенou súdu dňa 11. septembra 2015 uplatnil voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 39 150,- eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 39 150,- eur od 8. septembra 2015 do zaplatenia a trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným ako objednávateľom uzavrel Zmluvu o dielo č. 11/2008/C zo dňa 10. marca 2008 [(ďalej aj „Zmluva o dielo“) na č. l. 64-66] spisu, na základe ktorej sa žalobca ako zhotoviteľ zaviazal vypracovať pre stavbu: „J.“ zlučenú projektovú dokumentáciu pre účely stavebného povolenia a následnej realizácie stavby v

zmysle § 54 a nasl. zákona č. 50/1976 Zb. Listom zo dňa 4. septembra 2015 žalobca s primeraným použitím § 347 ods. 1 Obchodného zákonníka a § 348 ods. 1 Obchodného zákonníka jednostranne odstúpil od Zmluvy o dielo v časti „porealizačné zameranie stavby“ z dôvodu, že žalovaný neposkytol súčinnosť na dokončenie diela, čím došlo k porušeniu Zmluvy o dielo podstatným spôsobom. V zmysle čl. I. Zmluvy o dielo, žalobca pre žalovaného vykonal práce, spočívajúce vo vypracovaní zlúčenej projektovej dokumentácie pre účely stavebného povolenia a následnej realizácie stavby pre stavbu „J.“ (ďalej aj „PD“), ktorú žalobca v súlade s čl. IV. zmluvy o dielo odovzdal žalovanému dňa 14. septembra 2011, o čom svedčí aj odovzdávací protokol. Odstúpením od zmluvy vznikla žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu zodpovedajúcu rozsahu uskutočnených prác na základe Zmluvy o dielo v žalovanej výške, ktorá je daná cenou diela vo výške 40 050,- eur po odpočítaní obvyklej ceny za vyhotovenie porealizačného zamerania stavby vo výške 900,- eur.

2.1. Žalobca podaním doručeným súdu dňa 11. januára 2016 (čl. 26) oznámil, že postúpil žalobou uplatnenú pohľadávku zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 22. decembra 2015 (čl. 28 - 30) na spoločnosť EUROFORMA, s.r.o., IČO: 46 972 234. Okresný súd uznesením zo dňa 19. januára 2016, č. k. 22Cb/181/2015-34, pripustil vstup EUROFORMA, s.r.o., IČO: 46 972 23 na miesto pôvodného žalobcu.

3. Súd prvej inštancie mal z listinných dôkazov a výpovedí svedkov preukázané, že medzi spoločnosťou RAHAR s.r.o. ako zhotoviteľom a žalovaným ako objednávateľom došlo k platnému uzavretiu Zmluvy o dielo za cenu diela s DPH vo výške 35 343,- eur, pričom zhotoviteľ uvedeného diela riadne vykonal, žalovaný vyhotovenú PD riadne prevzal, nič voči nej nenamietal, resp. nereklamoval jej prípadné vady, teda vznikol zhotoviteľovi nárok na úhradu realizovanej ceny diela (po ponížení ceny za nerealizované porealizačné zameranie stavby). V priebehu konania bol súdu predložený písomný text dvoch Zmlúv o dielo č. 11/2008/C zo dňa 10. marca 2008 (a k nim aj dodatku č. 1) (čl. 11 - 15, resp. 64 - 66), ktoré sa obsahovo líšili iba v článku V. cena za dielo, vo výške dohodnutej ceny diela. Bolo preukázané, že napokon bola dohodnutá medzi účastníkmi zmluvného vzťahu cena diela s DPH vo výške 35 343,- eur, tzv. nižšia cena (1 064 743,22 Sk) (čl. 64 - 66), keďže po uzavretí zmluvy o dielo č. 11/2008/C s dohodnutou cenou diela vo výške 1 209 935,50 Sk (40 162,50 eur), tzv. vyššou cenou (čl. 11 - 15) došlo k dohode o obmedzení rozsahu diela, pričom si zmluvné strany dohodli v súlade s § 549 Obchodného zákonníka zníženie ceny diela.

3.1. Okresný súd mal ďalej za to, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky na úhradu ceny diela zo Zmluvy o dielo na žalobcu ako právneho nástupcu zhotoviteľa, a preto vyhovel žalobe, ktorú považoval za dôvodnú vo výške 34 443,- eur. Vo zvyšku, čo do sumy 4 707,- eur žalobu ako nedôvodnú zamietol, keďže na úhradu tejto sumy zhotoviteľovi nevznikol nárok.

3.2. Z dôvodu, že súd prvej inštancie nemal preukázané, že faktúra č. 20150001Z (č. l. 7) bola riadne pre žalovaného pred podaním žaloby doručená, vychádzal z toho, že splatnosť nároku na úhradu ceny diela nastala v danom prípade 90 dní po doručení žaloby žalovanému, ktorého prílohou bola aj faktúra č. 20150001Z, v súlade s článkom VI. Zmluvy o dielo, a teda žalovaný sa dostal do omeškania s jej úhradou od 4. júna 2016. Preto súd prvej inštancie priznal žalobcovi v zmysle petitu žaloby za čas omeškania žalovaného s úhradou ceny diela požadovaný úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 34 443,- eur od 4. júna 2016 do zaplataenia, a čo do úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 4 707,- eur od 8. septembra 2015 do zaplataenia a zo sumy 34 443,- eur za obdobie od 8. septembra 2015 do 3. júna 2016 žalobu zamietol.

3.3. Okresný súd ďalej uviedol, že v konaní neboli preukázané skutočnosti tvrdené žalovaným, a to neplatnosť Zmluvy o dielo, avšak aj v prípade, že by Zmluva o dielo nebola platná, musel by posudzovať, či medzi stranami sporu (resp. právnym predchodcom žalobcu ako zhotoviteľom a žalovaným) neexistoval iný záväzkový vzťah, ktorý by medzi nimi mohol vzniknúť, na základe vyhotovenia a odovzdania PD pre stavbu: „J.“ zhotoviteľom v prospech žalovaného. Ak by bola zmluva neplatná, bolo by podľa súdu prvej inštancie v súlade s § 457 Občianskeho zákonníka povinnosťou objednávateľa vrátiť druhej zmluvnej strane to, čo dostala, ak to nie je možné, potom podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka vydať peňažný ekvivalent tohto plnenia. Tým, že právny predchodca žalobcu, RAHAR s.r.o. vypracoval a odovzdal žalovanému PD pre stavbu: „J.“, pri prípadnej absencii zmluvného vzťahu, na jeho strane (žalovaného) by tak došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, ako majetkového prospechu, ktorý by bol získaný plnením z neplatného právneho úkonu, ktorý je jednou zo skutkových

podstát bezdôvodného obohatenia.

4. Na odvolanie žalovaného, Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) uznesením zo dňa 26. novembra 2018, č. k. 2Cob/71/2018-376, rozsudok okresného súdu zo dňa 28. septembra 2017 zrušil vo výroku o povinnosti žalovaného uhradiť žalobcovi sumu 34 443,- eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 34 443,- eur od 4. júna 2016 do zaplataenia, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia a vo výroku o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň potvrdil výrok rozsudku, ktorým súd prvej inštancie návrh žalovaného zo dňa 16. júna 2016, dňa 21. júla 2016 a dňa 5. januára 2017 na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na OR PZ Michalovce, pod sp. zn. ČVS: OR-502/2-VYS-MI-2006 zamietol.

5. Odvolací súd poukázal na odvolanie žalovaného, ktoré označil ako dôvodné a uviedol, že zásadnou otázkou, ktorú bolo potrebné v odvolacom konaní posúdiť, je to, či pri uzatváraní uvedených zmlúv, bolo postupované v súlade so Štatútom mesta J. platným v čase uzatvárania zmlúv, ako aj s platnými Zásadami hospodárenia s majetkom mesta. Krajský súd si vyžiadal Štatút mesta J., ako aj Zásady hospodárenia s majetkom mesta J. a uviedol, že súd prvej inštancie pochybil, ak v konaní nevyhodnotil uvedené písomné listiny, čo je rozhodujúcim kritériom pre posúdenie opodstatnenosti nároku žalobcu. Uviedol, že ak štatút mesta určuje hodnotu majetkových práv, ktoré podliehajú vždy schváleniu mestského zastupiteľstva, môže štatutárny orgán mesta „primátor“ platne uzavrieť zmluvu, ktorej hodnota nepresahuje v štatúte mesta stanovenú hodnotu majetkových práv, ktoré sú predmetom zmluvy. Mesto J. podľa § 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v platnom znení, je obec a tak, ako i u iných právnických osôb, u ktorých všetkých sa vyžaduje pre platnosť prejavu vôle právnickej osoby prejav vôle vyjadrený konkrétne upraveným spôsobom konania a podpisovania za právnickú osobu, a to v zákone alebo na základe zákona v zmysle zákona prijatým vnútorným predpisom právnickej osoby, i v konkrétnom prípade u Mesta J. sa k platnosti právneho úkonu vyžaduje z hľadiska jeho záväznosti prejav vôle spôsobom upraveným v Štatúte Mesta J.. Primátor je štatutárnym orgánom v majetkovoprávnych vzťahoch obce a v pracovnoprávnych vzťahoch pracovníkov obce. V konečnom dôsledku ak Štatút Mesta J. určuje hodnotu majetkových práv, ktoré podliehajú vždy schváleniu mestského zastupiteľstva, nemôže štatutárny orgán mesta - primátor platne prevziať záväzok, ktorý určenú hodnotu presahuje. Bez schválenia mestským zastupiteľstvom je takýto právny úkon neplatný.

5.1. Krajský súd uviedol, že súd prvej inštancie bez posúdenia uvedených listín vo veci rozhodol predčasne, z ktorého dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie vo veci, pričom okresnému súdu určil, aby v novom konaní posúdil platnosť právnych úkonov primátora mesta J. z hľadiska Štatútu mesta J., ako aj Zásad hospodárenia mesta J. platných v čase uzatvárania zmlúv.

5.2. Odvolací súd zároveň uviedol, že v prípade postupu súdu podľa § 451 Občianskeho zákonníka, (keďže Obchodný zákonník neobsahuje právnu úpravu v prípade zistenia neplatnosti zmlúv; v prípade zistenia neplatnosti uvedených zmlúv nároky strán súd prvej inštancie posúdi v intenciách podľa § 451 Občianskeho zákonníka) povinná strana sa dostane do omeškania s vydaním bezdôvodného obohatenia až po výzve na vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. samotné podanie žaloby na súd nie je výzvou na vydanie bezdôvodného obohatenia.

6. Okresný súd svojím v poradí druhým rozsudkom zo dňa 10. júna 2019, č. k. 22Cb/181/2015-435, rozhodol tak, že žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi sumu 39 150,- eur, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia (výrok I), v časti úroku z omeškania žalobu zamietol (výrok II), žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % (výrok III) a žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % (výrok IV).

6.1. Postupujúc v intenciách odvolacieho súdu, súd prvej inštancie doplnil dokazovanie a ustálil, že z výpovede primátora žalovaného, ako aj jednotlivých zápisníc zo zasadnutí obecného zastupiteľstva a uznesení prijatých na týchto zasadnutiach (č. l. 163 - 172) nevyplýva, že by žalovaný schválil formou uznesenia konkrétnu zmluvu o dielo č. 11/2008/C, ktorej text podpísal starosta žalovaného s právnym predchodcom žalobcu ako zhotoviteľom. Podľa názoru okresného súdu iba konkrétna zmluva s konkrétnym subjektom a určením minimálne podstatných a pravidelných náležitostí takéhoto úkonu,

ktorá by bola schválená formou uznesenia obecným zastupiteľstvom, vyvoláva právne účinky, ktoré s takýmto perfektným právnym úkonom spája náš právny poriadok. Za daného právneho stavu Zmluva o dielo, ktorú uzavrel za žalovaného primátor dňa 10. marca 2008, keďže je v rozpore s ustanovením § 11 ods. 4 písm. a/ zákona o obecnom zriadení a ustanovením § 9 ods. 2 písm. c/ zákona o majetku obcí, (platného a účinného v čase uzavretia zmluvy) je neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka, nevyvoláva žiadne právne účinky a na takýto úkon sa neprihliada. Zo skutočnosti, že žalovaným bol schválený projekt „poriešenie výstavby zberového dvora, rozšírenia skládky a rekultivácia a sanácia starej“ nevyplýva, resp. toto nepreukazuje tú skutočnosť, aby mestské zastupiteľstvo žalovaného schválilo konkrétnu Zmluvu o dielo, v konkrétnom znení, formou uznesenia, kde v zmysle vyššie uvedeného len schválenie zmluvy takouto formou znamená, že zmluva je prijatá v súlade s ustanovením § 11 ods. 4 písm. a/ zákona o obecnom zriadení a ustanovením § 9 ods. 2 písm. c/ zákona o majetku obcí, a teda nie je v rozpore so zákonom. Keďže okresný súd dospel k záveru, že Zmluva o dielo je neplatná, pre jej rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka) a vzhľadom na to, že bolo preukázané, že zo strany žalobcu došlo k plneniu z neplatného právneho úkonu v prospech žalovaného (projektová dokumentácia bola prevzatá žalovaným dňa 14. septembra 2011), súd určil rozsah (výšku) bezdôvodného obohatenia, v ktorej súvislosti vychádzal z premisy, že výška peňažnej náhrady musí zodpovedať hodnote, za akú sa podobné plnenie obvykle poskytuje na danom mieste a v čase a za podobných podmienok (obvyklá cena). Z predloženého odborného vyjadrenia spoločnosti ZINPRO a.s. Michalovce (čl. 229 - 248) súdu vyplynulo, že obvyklá výška odplaty za vypracovanie zlúčenej projektovej dokumentácie dokončenej v r. 2011 pre stavbu „J.“ pri predpokladaných rozpočtových nákladoch ako v žiadosti o nenávratný finančný príspevok (čl. 69 - 72) je (vrátane porealizačného zamerania) suma bez DPH 44 116,51 eur a obvyklá výška ceny za vypracovanie porealizačného zamerania stavby sa pohybuje v rozmedzí 0,5 % - 1,5 % z ceny projektu, t. j. suma bez DPH 148,50 eur - 445,50 eur. Z uvedeného je tak podľa okresného súdu zrejmé, že obvyklá cena PD RAHAR s.r.o. by bola suma s DPH 52 405,20 eur. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobe vyhovel v celom rozsahu.

6.2. Vzhľadom na skutočnosť, že v konaní nebolo preukázané, že žalovaný sa dostal do omeškania s vydaním bezdôvodného obohatenia, keďže nebol osobitnou výzvou vyzvaný na vydanie bezdôvodného obohatenia, okresný súd žalobu v časti uplatneného úroku z omeškania zamietol a v konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

7. Proti rozsudku, ktorým okresný súd v časti úroku z omeškania žalobu zamietol, aj proti výroku o náhrade trov odvolacieho konania, podal odvolanie žalobca, ktoré odôvodnil tým, že v zmysle ustálenej judikatúry súdy zastávajú právny názor, že „Povinnosť platiť úrok z omeškania vzniká pri omeškaní so splnením peňažného záväzku, bez ohľadu na to, čo omeškanie spôsobilo, pretože ide o objektívnu zodpovednosť. Výšku úroku z omeškania upravuje ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka. Obchodný zákonník povinnosť platiť úrok z omeškania priamo ukladá ...teda vzniká ex lege.“ (Rozsudok NS SR zo dňa 26. mája 2011, sp. zn. 3Obdo/17/2010). Tvrdil, že žalovaný v konaní nepreukázal, že zmluvné strany by si ústnou dohodou vylúčili platenie úrokov z omeškania, ich vyúčtovanie nie je konaním, ktoré by bolo v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. V prípade omeškania s plnením peňažného záväzku sa preto mení obsah záväzku tak, že dlžníkovi pribudne povinnosť plniť popri peňažnému dlhu aj úroky z omeškania a veriteľovi pribudne oprávnenie požadovať od dlžníka popri plnení peňažného dlhu aj úroky z omeškania. (Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 14. júna 2007, sp. zn. 6MOBdo/3/2006).

7.1. Súd prvej inštancie podľa žalobcu taktiež nepostupoval správne, keď posudzoval úspech strany sporu samostatne v konaní pred prvostupňovým a krajským súdom, o čom svedčia dva samostatné výroky o trovách konania, súd mal o trovách rozhodnúť len jedným výrokom, pričom by úspech strán posudzoval celkovo v kontexte na konečný výsledok sporu vo veci samej a hodnotiť celkový výsledok konania vo vzťahu k návrhu na začatie konania. Dva výroky o náhrade trov konania podľa žalobcu spôsobujú okrem iného zmatečnosť rozhodnutia, keď jeden výrok znie na plnú náhradu trov konania žalovaného voči žalobcovi v „prvom“ odvolacom konaní a druhý znie na plnú náhradu trov konania žalobcu voči žalovanému v celom konaní vo veci samej.

7.2. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu na ďalšie konanie, alebo alternatívne, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie a prizná žalobcovi náhradu trov konania

vo výške 100 %.

8. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie i žalovaný, a to proti výroku, ktorým súd prvej inštancie rozhodol, že žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi sumu 39 150,- eur, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, ako aj proti výroku, ktorým súd žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

8.1. Žalovaný odvolanie odôvodnil tým, že v napádanom rozsudku absentuje zdôvodnenie prečo súd nevykonal navrhované dôkazy - znalecký posudok Ing. Várgu znalca z trestného spisu ČVS: ORP-502/2-VYS-MI-2016 vedeného na Okresnom riaditeľstve PZ v Michalovciach. Žalovaný ďalej tvrdil, že v konaní spochybnil dôkaznú hodnotu podaného „odborného vyjadrenia“ od spoločnosti ZINPRO, a.s., a to listinným dôkazom od spoločnosti INDUSTRY & PROJECT ENGINEERING s.r.o., s ktorým sa prvoinštančný súd nevysporiadal v odôvodnení napádaného rozsudku.

8.2. Hlavná argumentácia žalovaného spočívala v tvrdení, že projektová dokumentácia od spoločnosti RAHAR, s.r.o. je „obkreslená“ projektová dokumentácia od spoločnosti Stavoprojekt, s.r.o., za ktorú nemá nárok, aby mu žalovaný zaplatil cenu ako za originálnu projektovú dokumentáciu, teda sumu 39 150,- eur. Súd podľa žalovaného pochybil, keď pri stanovení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal z obvyklej ceny, nakoľko kategória „obvyklá cena“ sa používa v prípade, ak je zmluva platná, pričom v danom prípade, ktorý rieši tento súd sa jedná o zmluvu neplatnú a pri posúdení výšky tejto peňažnej náhrady je treba vychádzať z najnižších nákladov, ktoré by objednávateľ v danom mieste a čase musel vynaložiť na dosiahnutie rovnakého plnenia. Žalovaný zotrval na závere, že na stanovenie bezdôvodného obohatenia mal žalobca predložiť znalecký posudok, ktorý by zohľadňoval všetky špecifiká daného prípadu a tým, že predložil „odborné vyjadrenie“ od spoločnosti ZINPRO, a.s. neunesol dôkazné bremeno ohľadne výšky bezdôvodného obohatenia.

8.3. Napádaný výrok o náhrade trov konania (nárok priznaný žalobcovi voči žalovanému) bol podľa žalovaného taktiež nesprávny, nakoľko vychádza pri priznávaní odmeny právnenému zástupcovi z nesprávnej výšky tarifného základu 39 150,- eur, čomu zodpovedá aj nesprávne určená výška jedného úkonu právnej služby. Po správoplatnení výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti bola predmetom konania len suma 34 443,- eur. V takom prípade, keďže žalobca bol úspešný v konaní čo do istiny 34 443,- eur a žalovaný, čo do istiny 4 707,- eur, potom mal súd podľa žalovaného priznať žalobcovi právo na náhradu 76 % trov konania (úspech žalobcu 88 % - úspech žalovaného 12 %).

8.4. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Michalovce pod č. k. 22Cb/181/2015-435, zo dňa 10. júna 2019, v napádaných výrokoch zrušil a zmenil tak, že žalobu zamietla a priznáva žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

9. Odvolací súd, posúdiac odvolanie žalobcu ako nedôvodné a odvolanie žalovaného ako dôvodné, uznesením zo dňa 17. septembra 2020, č. k. 2Cob/11/2020-544, rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 10. júna 2019, č. k. 22Cb/181/2015-435, zrušil vo výroku o povinnosti žalovaného uhradiť žalobcovi sumu 39 150,- eur to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia a vo výrokoch o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň odvolací súd potvrdil rozsudok vo výroku, ktorým okresný súd žalobu v časti úroku z omeškania zamietol.

9.1. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie ohľadom bezdôvodného obohatenia. Nestotožnil sa s výškou bezdôvodného obohatenia, ktorú súd prvej inštancie stanovil ako hodnotu žalovaným prijatého plnenia. Uviedol, že v zmysle ustanovenia § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech z nepotivých zdrojov. Spôsob a rozsah vydania bezdôvodného obohatenia upravuje § 458 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa musí vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

9.2. Z uvedeného je podľa odvolacieho súdu zrejmé, že bezdôvodné obohatenie vzniká, keď ho obohatený prijme a v danom prípade bezdôvodné obohatenie spočívalo vo výkonoch vypracovania

projektovej dokumentácie, ktorú žalovaný prijal. O akú majetkovú hodnotu sa žalovaný obohatil, však podľa odvolacieho súdu nebolo možné z obsahu s vecou súvisiaceho spisu zistiť. Z uvedeného dôvodu a pretože v danom prípade súd prvej inštancie zmenil pôvodnú právnu kvalifikáciu po zrušení rozsudku odvolacím súdom, avšak nevysporiadal sa so samotnou výškou bezdôvodného obohatenia, odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. c/ C. s. p. zrušil výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške bezdôvodného obohatenia za účelom doplnenia dokazovania ohľadom skutočnej výšky bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného. Zároveň rozhodol, že o náhrade trov konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí vo veci samej.

9.3. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd taktiež opätovne uviedol, že bezdôvodné obohatenie vzniká, keď ho obohatený prijme, ale do omeškania s jeho vydaním sa dostáva až potom, čo ho osoba, na úkor ktorej bolo obohatenie, následne požiada o jeho vydanie. V konaní podľa krajského súdu žalobca nepreukázal, že vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, a preto odvolací súd výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu v časti úroku z omeškania zamietol, podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

10. Proti výroku II. napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým okresný súd žalobu v časti úroku z omeškania zamietol, podal včas dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) odôvodnené podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., v zmysle ktorého napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

11. Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. a nesprávne právne posúdenie odvolacieho súdu tvrdí dovolateľ v tom, keď sa krajský súd stotožnil s argumentáciou súdu prvej inštancie, uvedenou v jeho rozhodnutí zo dňa 10. júna 2019, v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu zo dňa 26. novembra 2018, a síce že žalobca v konaní nepreukázal, že vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia samostatnou výzvou a samotné podanie žaloby na súd nie je výzvou na vydanie bezdôvodného obohatenia. Právnu otázku, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, uvedenej v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 1Cdo/210/2005, 1Cdo/99/2007 a 7MCdo/5/2014, dovolateľ sformuloval nasledovne: „Je potrebné na vznik nároku na úroky z omeškania z vydania bezdôvodného obohatenia zaslať osobitnú výzvu alebo sa za výzvu na vydanie nároku z bezdôvodného obohatenia považuje aj doručená žaloba?“

11.1. Dovolateľ je toho názoru, že zistený skutkový stav, najmä to, že pôvodný žalobca, obchodná spoločnosť RAHAR, s.r.o., si žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 11. septembra 2015 uplatnil voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 39 150,- eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 39 150,- eur od 8. septembra 2015 do zaplatenia, no napriek tomu žalobca nemá nárok na úrok z omeškania, bol nesprávne právne posúdený jednak odvolacím súdom a jednak súdom prvej inštancie, ktorý rozhodoval v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu, vysloveným v jeho v poradí prvom zrušujúcom uznesení zo dňa 26. novembra 2018, nakoľko podľa záveru odvolacieho súdu, žalobca osobitne nevyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. nepreukázal zaslanie osobitnej výzvy a samotné podanie (doručenie) žaloby na súd nie je možné kvalifikovane považovať za výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia (bod 66, 71 a 80 uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 26. novembra 2018).

11.2. Dovolateľ svoju argumentáciu opiera o:

- rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/210/2005, podľa ktorého: „Keďže v Občianskom zákonníku pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je vymedzený čas plnenia, treba podľa ust. § 563 Občianskeho zákonníka vychádzať z toho, že obohatený je povinný bezdôvodné obohatenie vydať prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadal o splnenie, a ak nedošlo požiadanie dlžníkovi už skôr, treba za kvalifikované požiadanie považovať žalobu, zročnosť pohľadávky nastane deň po doručení tejto žaloby žalovanému.“

- rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2007, v zmysle ktorého: „Úroky z omeškania možno priznať od toho času, keď sa dlžník dostal do omeškania Treba vychádzať z ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný dlh splniť prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Ak nedošlo k požiadaniu skôr, treba za kvalifikované požiadanie považovať návrh, keď

dňom zúročenia pohľadávky uplatnenej v návrhu nebude deň nasledujúci po podaní návrhu na súde, ale deň po doručení návrhu odporcovi (pokiaľ nie sú úroky uplatnené od neskoršieho termínu).“

- rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 7MCdo/5/2014, podľa ktorého „Časom splnenia záväzku vydať bezdôvodné obohatenie je prvý deň po tom, kedy ten, na úkor ktorého bol získaný (veriteľ), požiada toho, kto bezdôvodné obohatenie je povinný vydať (dlžník) o splnenie. Vo všeobecnosti tak platí, že splatnosť dlhu nadväzuje na veriteľovo požiadanie, aby dlžník plnil. Iná splatnosť dlhu musí byť medzi účastníkmi dohodnutá, stanovená právnym predpisom alebo súdnym rozhodnutím. Ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka ukladá dlžníkovi povinnosť plniť deň nasledujúci po tom, ako ho o plnenie veriteľ požiadal. Ak veriteľ vo výzve určí čas plnenia, pohľadávka sa stane splatnou uplynutím tejto doby. Za výzvu sa považuje aj návrh na začatie súdneho konania podaný veriteľom. V takomto prípade dlh sa stane splatným deň po doručení návrhu dlžníkovi.“

11.3. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, žalobca navrhol, aby dovolací súd v zmysle ust. § 449 a § 450 C. s. p. zrušil dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, vec vrátil súdu na nové konanie a priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania vo výške 100 %.

12. Žalovaný vo vyjadrení k podanému dovolaniu žalobcu vo vzťahu k žalobcom tvrdenému dovolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. poukázal na skutočnosť, že súčasný žalobca opomína, že predmetom návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 10. septembra 2015 bolo uplatnené plnenie z uzatvorenej Zmluvy o dielo č. 11/2008/C (vrátane dodatku č. 1) a z vystavenej faktúry č. 20150001Z, čo korešpondovalo s predloženými listinnými dôkazmi a skutkovým opisom. Identický opis sa nachádza aj v písomnom podaní (obchodná spoločnosť RAHAR s.r.o. ako postupca) zo dňa 5. januára 2016 v návrhu na zmenu účastníka konania, podľa ktorého predmetom zmluvy o postúpení pohľadávok bola „pohľadávka voči žalovanému, ktorej zaplata sa postupca domáhal podanou žalobou v tejto súdnej veci, a ktorá vznikla na základe Zmluvy o dielo zo dňa 10. marca 2008 medzi postupcom a žalovaným“. Bol teda podľa žalovaného úplne iný skutkový opis nároku, ako keď žalobca (obchodná spoločnosť EUROFORMA, s.r.o. ako postupník) teraz tvrdí, že si uplatňuje nárok z vydania bezdôvodného obohata a možno teda podľa žalovaného prisvedčiť záverom súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, že žalobca nepreukázal, že samostatne vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohata.

12.1. Z uvedeného dôvodu žalovaný navrhol dovolanie žalobcu zamietnuť a priznať žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Zároveň navrhol, aby v časti, ktorou žalobca žiada zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu (výrok I.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie (výroky I., III., IV.), dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol v zmysle ust. § 447 písm. d/ a f/ C. s. p., nakoľko toto neobsahuje dovolacie dôvody, čo do napádaných výrokov.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“), ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť.

14. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

15. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia expressis verbis vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej

právomoci dovolacieho súdu.

16. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

17. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

18. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

19. V časti, v ktorej malo byť dovolanie žalobcu prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., dovolací súd uvádza, že podané dovolanie je absolútne neprejednatelné.

20. Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. založil žalobca na tvrdení, že odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) nesprávne právne posúdil, keď ustálil, že na vznik nároku na úroky z omeškania z bezdôvodného obohatenia je potrebná osobitná výzva, za ktorú nie je možné kvalifikovane považovať aj doručenie podanej žaloby. Dovolateľ poukázal na odklon rozhodnutia odvolacieho súdu (ako i okresného súdu) od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu uvedenej v jeho rozhodnutiach sp. zn. 1Cdo/210/2005, 1Cdo/99/2007 a 7MCdo/5/2014 a právnu otázku, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vo vyššie uvedených rozhodnutiach dovolateľ sformuloval nasledovne: „Je potrebné na vznik nároku na úroky z omeškania z vydania bezdôvodného obohatenia zaslať osobitnú výzvu alebo sa za výzvu na vydanie nároku z bezdôvodného obohatenia považuje aj doručená žaloba?“. Dovolateľ je toho názoru, že pôvodný žalobca, obchodná spoločnosť RAHAR, s.r.o., žalobou doručenou prvostupňovému súdu dňa 11. septembra 2015 účinne uplatnil (požiadal) voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy vo výške 39 150,- eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 eur ročne zo sumy 39 150,- eur od 8. septembra 2015 do zaplatenia.

21. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

22. Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ust. § 432 ods. 2 C. s. p.). Žalobca prípustnosť dovolania opieral o ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., avšak spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až § 435 C. s. p. dovolacie dôvody nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

23. V zmysle ustanovenia § 435 C. s. p. v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

24. K námietke dovolateľa, že pôvodný žalobca - obchodná spoločnosť RAHAR, s.r.o. - žalobou doručenou prvostupňovému súdu dňa 11. septembra 2015, účinne uplatnil (požiadal) voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 39 150,- eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 eur ročne zo sumy 39 150,- eur od 8. septembra 2015 do zaplatenia, a teda že odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) nesprávne právne posúdil a od ustálenej dovolacej praxe najvyššieho súdu (uvedenej v rozhodnutiach sp. zn. 1Cdo/210/2005, 1Cdo/99/2007, 7MCdo/5/2014) sa odklonil, keď ustálil, že na vznik nároku na úroky z omeškania z bezdôvodného obohatenia je potrebná osobitná výzva, za ktorú nie je možné kvalifikovane považovať doručenie podanej žaloby, dovolací súd uvádza, že v danom prípade sa jedná o argumentáciu novú, teda novotu (t. j. nový prostriedok procesného útoku/procesnej obrany), ktorú žalobca nijako nevymedzil ani v konaní pred súdom prvej inštancie v odvolaní (v ktorom tvrdil, že povinnosť platiť úrok z omeškania vzniká pri omeškaní so splnením peňažného záväzku, bez ohľadu na to, čo omeškanie spôsobilo, pretože ide o objektívnu zodpovednosť, pričom výšku úroku z omeškania upravuje ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, tento povinnosť platiť úrok z omeškania priamo ukladá, teda vzniká ex lege), hoci predmetný, podľa žalobcu nesprávny, záver vyslovil odvolací súd už v bode 66. svojho zrušujúceho uznesenia zo dňa 26. novembra 2018, č. k. 2Cob/71/2018-376, a následne v intenciách odvolacieho súdu i súd prvej inštancie v bode 158. rozsudku zo dňa 10. júna 2019, č. k. 22Cb/151/2015-435.

25. Najvyšší súd zdôrazňuje fakt, že dovolanie nie je možné považovať za ďalšie odvolanie (k tomu vid. ust. § 366 C. s. p.). Vychádzajúc z dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku dovolací súd konštatuje, že tzv. novoty nie sú v zásade v dovolacom konaní prípustné, pretože dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a režim koncentrácie sporu nepripúšťa od istej fázy uplatňovanie práva novôt (obdobne k tomu 2Obdo/97/2020, 2Obdo/3/2021). Uvedená úprava vyplýva zo zásady, že istota a stabilita, nastolené právoplatným rozhodnutím sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne. Výnimkou je uplatnenie skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

26. Predmetná námietka je prostriedkom procesného útoku žalobcu, ktorej účelom nie je preukázať včasnosť a ani prípustnosť dovolania, preto je v zmysle ust. § 435 C. s. p. novotou, ktorá je v dovolacom konaní neprípustná, z ktorého dôvodu na ňu dovolací súd neprihliadol. Pokiaľ dovolací súd na uvedenú námietku neprihliadol (§ 435 C. s. p.), táto nemohla ani zakladať prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. (obdobne v 3Obdo/18/2021, 5Obdo/5/2021, 1Obdo/24/2020).

27. Napokon reflektujúc na námietku žalovaného uvedenú v jeho vyjadrení k dovolaniu žalobcu, a síce že žalobca v závere svojho dovolania žiada zrušiť rozhodnutia súdov oboch inštancií en bloc, a teda vo všetkých ich výrokoch, avšak dovolanie neobsahuje dovolacie dôvody, čo do napádaných výrokov (výrok I. rozhodnutia odvolacieho súdu a výroky I., III. a IV. rozhodnutia súdu prvej inštancie), dovolací súd uvádza, že z bodu II dovolania, ako aj celkového jeho obsahu (§ 124 C. s. p.) a argumentácie dovolateľa jednoznačne vyplýva, že žalobca namietal výlučne proti výroku II. rozhodnutia odvolacieho súdu zo dňa 17. septembra 2020, ktorého prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. najvyšší súd následne posúdil a záverom uvádza, že táto nie je procesne daná.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle vyššie uvedeného, nakoľko prípustnosť dovolania žalobcu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., nie je procesne daná, v súlade s ustanovením § 447 písm. f/ C. s. p. dovolanie žalobcu odmietol.

29. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

30. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ustanovenie § 451 ods. 2 v spojení s ustanovením § 393 ods. 2, druhá veta C. s. p. a ustanovením § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.